

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 156 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 30 de Juny de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Després de la sessió patriòtica

No som sols a lluitar contra l'Espanya lerrouxista-agrària

No faran res

Amb el gest de Catalunya hem cregut que quedava obert un nou període de la crisi de transformació del poble espanyol. Catalunya ha fet sentir sempre a l'Estat espanyol que ho era tot menys un Estat. I el fet que es produeix avui, deixant aparentment de banda els problemes que normalment són la preocupació d'un Estat normal, diu amb tota claredat i amb tota contundència que el primer que cal és que existeixi un Estat autèntic, i no una paròdia d'Estat joguina d'aventurers i d'arribistes.

Per als polítics espanyols la pàtria ha estat la gran organització comercial per a viure a l'esquena del poble. I contra aquesta concepció bàrbara de l'Estat, Catalunya ha arborat tothora el seu concepte de nació. I avui Catalunya, enfront d'Espanya, aixeca el seu principi nacional. I, o Espanya acaba estructurant un Estat que tingui per base el sentit nacional tal com l'entén Catalunya, o no tindrà més remei sinó proclamar la seva bancarrota política i justificar tots els separatismes.

L'episodi que vivim, en què Catalunya encarna la sèrie d'atributs que estan compresos en una nació mitjanament civilitzada, és un exemple més que, amb tot i l'esforç del socialisme, el principi de nació encara pot jugar un paper important en la vida dels pobles; particularment si aconseguix portar-lo al terreny de les valors humanes de justícia social, d'humanisme i de respecte als drets individuals i del treball.

Per això s'explica que els nostres companys socialistes de Madrid i la «Unió Socialista», s'aixequin amb Catalunya contra la barbàrie política representada pel Govern espanyol. Perquè d'aquesta lluita han de sortir les noves rutes que ens han de portar al Socialisme.

No és per atzar que en aquests moments, a Espanya, no sigui possible altre Govern sinó el Govern Samper. Tant de bo que es trobés al Poder un Govern encara més de dreta; tan de bo, perquè aleshores, al punt de maduresa a què ha arribat l'opinió revolucionària espanyola, es produiria la lluita final que arrossegaria a la ruina un Estat podrit i una política corrompuda.

Naturalment, del debat polític que va tenir lloc dilluns passat al Parlament, no va sortir-ne res. Ni tan sols les truculències patriòtiques que han emplenat durant aquests darrers dies la premsa irresponsable. El debat sobre la qüestió de Catalunya va tenir el deix gelatinós que ha imprimit a la política espanyola Gil Robles amb la seva vanitat cínica i malaltissa.

En lloc d'aquest negociant macabre podria trobar-se al Poder un Govern fort i agressiu. Un Govern que vulgués imposar-se per la força al poble de Catalunya. Però és que un Govern així no hauria solament d'enfrontar-se amb l'únic poble d'Espanya que té un concepte sòlid i humà de nació, sinó que es trobaria en pugna amb la realitat que l'envolta per tot, que va sumant-se cada dia en proporcions majors a aquest concepte orgànic que té Catalunya de l'Estat, i que, en l'absència d'un fet geogràfic com el que a Catalunya ha permès portar a cap aquest moviment, es concentraria en les masses treballadores peninsulars per portar-les a la mateixa actitud de rebellia eficaç.

Que ho provi aquest Govern, o un altre, de portar el plet actual pel camí de la violència. Que ho provi, enlluernat per la hipòtesi d'una victòria sanguinària que proporcionaria una satisfacció d'amor propi a l'Estat faradènic de Madrid. Perquè aleshores ja hauríem aconseguit part dels nostres propòsits: hauríem instaurat la veritable tradició de lluita que s'aniria mantenint en l'ambient peninsular, per fer com durant la monarquia: haver de mantenir-se constantment en un pla de força i de dictadura crua o encoberta, i ajornant indefinidament la solució de tots els problemes.

I aleshores, què?, preguntaran les oligarquies reaccionàries de l'Espanya dels Almagros i Torquemades; hem de sotmetre'ns a Catalunya, hem de tirar per terra les institucions que ens serveixen? Es clar. Perquè cal que tothom es doni compte que el problema no té solució.

Que hi pensin això que en diuen patriotes espanyols. No tenen més camí que la guerra. Però no una guerra que s'hauria acabat amb l'obtenció de la primera victòria, sinó amb una guerra que, una vegada començada, es convertiria en permanent.

No, senyor Samper, no existeixen les solucions jurídiques. No hi ha altre camí que la guerra. Ja podeu començar.

Nosaltres, conscients del paper que ens reserva la història i dels interessos del proletariat, creiem que la democràcia burgesa ha de donar tot el que pot donar. I creiem que incumbeix als partits socialistes d'anar allà on no arribarà la democràcia burgesa.

El nostre programa:

VOLEM una democràcia socialista, o sigui amb intervenció directa dels individus i nuclis socials i el regiment de la col·lectivitat; VOLEM la socialització de la riquesa; VOLEM la supressió dels cossos armats; VOLEM la supressió de les fronteres fiscals i econòmiques; VOLEM l'escola única, o sigui l'obligació de la col·lectivitat de donar a tots els ciutadans una integral educació formativa i que tots tinguin obert el camí als ensenyaments superiors mitjançant la selecció d'aptitud; VOLEM assegurar per a tothom el dret a la vida; VOLEM la desaparició de les classes socials. I tot això ho aconseguirem, costi el que costi, per tots els mitjans al nostre abast.

Thaelmann

Trenta set comunistes es troben en aquests moments condemnats a mort a Alemanya, amb el perill de caure, el dia més impensat, sota la destreal del botxí.

En els innombrables processos que tenen lloc, són dictats centenars d'anys de presiri per delictes com la distribució de fulls de propaganda; i per, com fou el cas a la ciutat de Hamm, haver escoltat una transmissora soviètica de radifusió.

El «tribunal del poble» que Hitler ha creat per a jutjar els afers d'alta traïció, es reunirà el dia 2 de juliol per tal d'establir el seu pla de treball. Pels informes que diu que té «L'Humanitat», de París, el govern hitlerià, el qual ha amagat fins a la data les seves intencions, pel que fa a la fixació de la vista del procés Thaelmann, precipitaria els esdeveniments i intentaria de resoldre l'afer dintre la primera quinzena de juliol.

Aquesta pressa imprevista s'explica pel desig dels botxins hitlerians de sostreure's a la protesta internacional, precipitant la vista del procés amb el pretext de les vacances jurídiques que, a Alemanya, comencen a la fi de juliol.

Si això té lloc, l'ordre del feixisme al Tribunal és de condemnar Thaelmann a la pena de mort. Car a Alemanya, com ací, la justícia és bona per a tot.

Tota la massa d'opinió políticament i socialment sana ha de fer sentir la seva veu de protesta. El feixisme hitlerià ha de sentir el pes de la protesta mundial, ha de saber que la humanitat sencera està contra ell, i que, seguint per aquest camí, haurà de caure ofegat pels seus propis crims.

La política peninsular i l'estil català

Enfront la nostra concepció de classe, els representants del pensament (de l'«idealisme») burges defensaven el principi social basat en la pàtria. En el sentit que una classe dominadora se sent mestressa de tot un territori, de tot el territori que, d'acord amb les seves ambicions, correspon a la seva força, aquest sentiment de pàtria és cert.

Així la classe dominadora castellana va poder estendre el seu poder de domini a tota la Península Ibèrica, llevat de la franja constituïda per Portugal. I va dir que allò era la pàtria. Si hagués pogut anexas-se Portugal, aquest tros de territori hauria quedat inclòs dintre el sentiment de la pàtria espanyola, segons les ambicions polítiques de la classe que, dintre el clos de la nacionalitat castellana, tenia prou força per a dominar les altres nacionalitats.

Aquesta empresa, la part de dominació estava acomplerta, però en restava una altra part, i la més important: calia saber si la dominació de les altres nacions per part d'una nació, arribaria a fondre's en el concepte d'Estat. I aquest és el drama de la nació castellana, per contrast amb l'altre drama de la nació catalana, que és el de no haver sabut tenir una força d'acord amb el seu sentiment nacional; consistint el de l'Estat espanyol en el fet de no haver aconseguit ésser Estat. I no ho ha aconseguit, per quan, dintre aquest Estat s'han mantingut vius els fets nacionals i de nacions que no se sentien incorporades a l'Estat central. I quan es parla de pàtria, jamai pot entendre's la pàtria ibèrica; sinó la pàtria castellana. En aquest cas, però, enfront els altres sentits de pàtria que han subsistit: la pàtria catalana, la pàtria basca.

Tenen raó els patriotes castellans quan parlen de la pàtria com d'una mare, la seva; però no es donen compte que justifiquen els sentiments de pàtria de les altres nacionalitats que ells no han sabut fondre dintre un Estat. I d'un Estat capaç de superar el sentiment de les antigues pàtries per un de nou i més ampli, que hauria proporcionat un Estat organitzat per a tots.

I tenen raó, encara, quan mantenen el concepte de nació que va plasmar en un moment de la història una classe dominadora, oposant-lo al principi d'organització social derivat de l'admissió de la idea de classe. L'organització de l'Estat que vindrà quan serà admes el fet de classe, correspon a una etapa superior a la que estem travessant. Ara com ara, l'empenya d'una classe que va cristallitzar entorn del principi de nació encara subsisteix; però subsisteix a Castella i a Catalunya.

El veritable problema consisteix a saber quina de les dues

nacionalitats representa un superior sentit d'Estat. A aquest respecte és més que segur que els papers respectius de Castella i de Catalunya hagin estat invertits en la història de la formació de l'Estat peninsular. No era, segurament Castella la que havia de donar el concepte d'Estat, sinó Catalunya.

Des del punt de vista socialista la qüestió nacionalitària és molt enutjosa. Perquè el Socialisme no pot establir diferències entre una pàtria i una altra. Cap pàtria no té un privilegi sobre les altres. I com que, ara com ara, el poder suggestiu i dinàmic de la nació encara no està històricament liquidat, malgrat els nostres principis generals, no hem de tenir en compte i fer justícia a les possibilitats de cada nacionalitat. I no hem pas d'inventar res en aquest conflicte entre l'Estat espanyol fossilitat en el sentit de pàtria castellana i la Generalitat de Catalunya, propugnans per un concepte de pàtria peninsular.

Però tots aquests esdeveniments potser aconsellen quelcom més que defensar el manteniment exclusiu de l'Estatut de Catalunya. Potser ha arribat l'hora que es desfaci una error històrica, i que sigui Catalunya la que assumeixi la direcció de la política peninsular. Seria l'única manera que, d'acord amb els patriotes castellans, es perdés per sempre la reivindicació de la nacionalitat catalana. I, no hi ha dubte, hi guanyaríem tots, ja que d'una vegada s'acabarien els plets nacionals; i de l'única manera que, en justícia, és possible: donant el primer lloc a aquell que se'l mereixi.

Els socialistes estem més interessats que ningú perquè vagin esmortuint-se les supervivències nacionalitàries; però de l'única manera possible: acatant els pobles que tinguin categoria de nació, mentre les nacions dominadores no hagin sabut renunciar a llur concepte d'una pàtria anacrònica que saboteja l'estructuració d'un Estat.

Ja fa anys que en això que en diem Espanya existeix una dualitat d'estils polítics, que ha anat empitjorant a mesura que el concepte de la nació catalana ha anat essent més absorbent. I potser mai com ara Catalunya no estava en condicions d'imposar el seu estil de govern. I potser mai com ara no estàvem tots, obrers i burgesos, en el dret de demanar a la nació catalana que d'una vegada faci desviar el sentit de nació per una empresa d'ordre superior, que assenyalaria una etapa d'ordre humà en la política peninsular, i que obriria el camí de la unitat dels pobles que nosaltres perseguim, acabant amb els antagònismes de classe.

RAMON JOVE BRUFAU

Estampes internacionals (1)

Contestant al company Carles Carqués

El meu desig no és el contestar al company Carles Carqués des dels fulls del nostre setmanari, puix que, al meu entendre, no sempre és útil donar a conèixer una diversitat d'opinions dintre el nostre partit, que demostraria a l'opinió una certa amalgama de criteris. Jo hauria volgut, en el lloc del company Carqués, una entrevista amb l'autor d'«Estampes», i en aquesta arribar a la conclusió de si el pla de M. Roche es pot considerar dintre les doctrines socialistes, o bé, si a la fi, el desenrotllament del dit pla fos, només, una millora per a la classe proletària. Essent jo l'autor, no hauria trobat cap impediment per a efectuar l'esmentada entrevista i així hauríem evitat aquest intercanvi d'opinions, que, al meu entendre, encara que ho repeteixi, no ens afavoreix el més mínim.

No creurà el company Carqués, en mostrar tan esquemàticament els meus treballs, que jo defujo de fer una ampliació al programa que M. Roche va presentar al Congrés de Clermont-Ferrand per a combatre l'atur obrer. Si és cert que jo presento el meu article tan desproveït d'una explicació que serviria per fer caure la balança a favor del pla de M. Roche, és solament per no ocupar una extensió excessiva, per tal com no ho permet el nostre setmanari.

Abans de continuar la meua contestació al company Carqués, dec fer una observació, que és necessària si es vol comprendre la síntesi de la meua dissertació; aquella no és altra sinó puntualitzar que un partit, sigui el que sigui, pot fer, de cara a la «seua» mare pàtria, un pla en el qual s'afavoreixi a la classe treballadora, perquè com el socialisme, que en l'etapa actual, no nega la nació, aquest pot desenvolupar-se dintre el perímetre que la cultura, la geografia i la història ha format la gran família de cada poble. Ja que entenem que el socialisme admet la nació, hom pot acceptar el pla de M. Roche en aquest aspecte.

Anant contestant l'article del company Carqués, començaré pel que fa referència a la forma de cercar les «misses» per a assegurar el retir obligatori als obrers i empleats als seixanta anys. Jo no sé fins a quin punt el company Carqués creu impossible que hom valoritzi en un pressupost com el de França, la valor d'una assegurança adequada a la classe proletària, però el que sí puc assegurar és que pot fer-se aquesta sense necessitat de crear més mals de cap al prou expremut contribuent. Per exemple: França és una de les nacions on el pressupost de guerra és més elevat. Doncs bé, ¿no creu el company Carqués que les «misses» podrien sortir de les sumes tan llastimosament esmerçades en aquests pressupostos de guerra, clerecia, burocràcia innecessària, etc.? ¿No val la pena aquest sacrifici de les coses de guerra, a canvi del benestar que representaria un retir a tots els obrers i empleats als seixanta anys? Sobre aquest punt el company Carqués estarà segurament amb mi.

Qualifica de dolentíssim, de mal gust i absurd, el cinquè punt del pla de M. Roche que al·ludeix que cap dona, el marit de la qual guanyi per viure, treballi. Remarqui el company Carqués guanyi prou per a viure. Així, doncs, l'exemple del marit amb la dona i vuit criatures està fora de lloc, car si el marit porta a la seva llar un jornal suficient per a viure tots ells, no cal que la dona treballi, però si el guany de l'home és minso la dona aleshores ha de cercar de nivellar el pressu-

post familiar per un altre costat; encara que, al meu entendre, la dona que té vuit criatures, prou feina té a cuidar als seus fills. El que caldria en aquest cas, fóra augmentar el jornal del marit, i, d'aquesta manera, quedaria nivellat el pressupost familiar. Però, per altra banda, no crec encertat, sinó necessari, posar a la pràctica àdhuc el cinquè punt del pla de M. Roche, puix que fa una impressió molt llastimosa de veure tants obrers o empleats en atur forçós i contemplar com l'element femení s'apoderarà de llur lloc amb menys jornal. És clar que s'hauria d'anar analitzant la situació econòmica de cada una d'aquestes dones, però, a la fi, seria l'home qui tindria el dret de treballar, i no permetre a cap dona, sigui el que sigui, el seu estat civil, de treballar allà on un home pugui exercir el mateix càrrec, car és de raó que si l'home és qui ha de cercar el mitjà per a viure a la seva llar, composta de dona i vuit criatures, sigui també el qui tingui el dret d'emplear-se abans de cap dona.

El company Carqués qualifica de demagogs els cinc punts del pla de M. Roche; i jo li demano: ¿què té de demagog el no permetre l'acumulació d'empleus? Es que nosaltres, socialistes, hem de fugir dels enxufismes i no permetre una duplictat o triplicitat d'empleus a cap dels nostres. Això és demagogia?

La disminució d'hores de treball és un altre punt del pla de M. Roche, ¿també hi ha demagogia en aquest punt? Company Carqués, jo no us conec personalment, però seria per mi un plaer de poder parlar amb vós sobre la quantitat de demagogia que existeix en aquest cinquè punt.

Estem d'acord pel que fa referència a la forma en què es desenvolupa el partit radical-socialista francès. En el meu article del dia 26 de maig dic, sense donar lloc a dubtes, que el partit de M. Herriot no és un partit addicta a les doctrines bàsiques del socialisme; però això no impideix pas que el pla de M. Roche, encara que vingui de dintre un partit aburgessat com el radical-socialista, pugui ésser bo i necessari. Ja remarco en el meu article que el pla no es portarà pas a la pràctica i que a la fi ha estat presentat al Congrés de Clermont-Ferrand a manera de «bluf» i de maniobra indigna, si es té en compte que ja d'antuvi no es tenien les intencions de realitzar-lo.

Així, doncs, company Carqués, us he explicat a grans trets el que opino del pla de M. Roche; he enlairat el pla, no l'home, perquè d'afavorir a algun dels homes del partit radical-socialista francès, jo no hauria enlairat el programa en qüestió.

R. MILLAS

(1) Donem curs a l'article del company Millàs, ja que ho creiem obligat després d'haver publicat el del company Carqués. La polèmica, però, s'acaba aquí. Advertim, a més, que, en endavant no donarem peu a polèmiques que distreurién JUSTICIA SOCIAL de la seva veritable tasca.

**Maripi,
Maripi, Maripi**
Es el calçat
preferit

El Govern comença

PER FI EL GOVERN SAMPER S'HA DECIDIT A COMENÇAR L'ATAQ CONTRA CATALUNYA I COM UN VERITABLE GOVERN DE COVARDS COM FINS ARA HA DEMOSTRAT ESSER, HA ESCOLLIT ELS PROCEDIMENTS DE BIAIX.

PERO DAVANT EL PROJECTE DE LLEI, QUE PASSARA A LA HISTORIA COM UN MONUMENT D'ODI A CATALUNYA, SENS ACUT PREGUNTAR: QUI ES EL GOVERN SAMPER PER A FICAR-SE EN LES COSES DE CATALUNYA? QUI LI DONA L'AUTORITAT PER A GOVERNAR, A NO ESSER LA SEVA INTENCIO DE FER UN COP D'ESTAT?

PLENS PODERS PER A LEGISLAR EN MATERIA CONSTITUCIONAL, COM ES L'ESTATUT DE CATALUNYA? QUE NO SAP QUE LA CONSTITUCIO EXIGEIX UN QUORUM DEL PARLAMENT PER A FER TAL COSA? PER NO DESEMENTIR-SE EL GOVERN, COM A VERITABLE INSTRUMENT D'UNA DICTADURA, CONTINUA MOVENT-SE AL MARGE DE LA CONSTITUCIO.

NO HI HA ALTRE CAMI QUE LA FORÇA. SENYOR SAMPER, O EL QUI SIGUI QUI GOVERNA, I HO REPETIM UNA VEGADA MES. AQUEST PLET HA DE PORTAR A UNA REVOLUCIO, VULGUT O NO VULGUT, EL GOVERN DE MADRID. ESTEM A PUNT.

Nota de Redacció

Fem avinent als companys que sens voldran afavorir amb llur col·laboració, que limitin l'extensió de llurs articles a un màxim de tres «quarilles» escrites a màquina, interlineades a doble espai, o bé les equivalents manuscrites. Atrament, tot i sentint-ho molt, no responem de la publicació dels treballs que ens seran tramesos, si no compleixen aquestes condicions.

Federació Comarcal del Barcelonès

La reunió ordinària de la Junta Central de la F. C. del Barcelonès, tindrà lloc el propi dilluns, dia 2, a les deu de la nit.

Ordre del dia:

I. — Lectura i aprovació de l'acta de la reunió anterior.

II. — Nomenament de la mesa de discussió.

III. — Report de la Junta Executiva.

IV. — Nomenament dels companys que han de cobrir les vacants de la J. E. i les Comissions.

V. — Preguntes i proposicions.

Secció del Clot

Avui, a les deu del vespre, conferència a càrrec del company Felip Barjau, sobre el tema: «Nacionalisme i Socialisme».

IMPORTANT

CRIDA A LES SECCIONS I FEDERACIONS COMARCALS DE LA U. S. C.

La Federació Esportiva de la U. S. C. recomana a les Federacions Comarcals i Seccions de tot Catalunya que no hagin encara tramès llur adhesió al Comitè Central d'aquesta Federació Esportiva (Casa del Poble, Primer de Maig, 7), que ho facin al més ràpidament possible, fent-nos conèixer els companys que estiguin disposats a pendre part en l'activa i decisiva campanya que les necessitats de l'hora que vivim imposen a Catalunya, atenent-se a les orientacions i mandats del Partit.

Les adhesions, degudament signades i segellades, seran contestades immediatament per tal que tots conèixin les instruccions del cas i hi hagi la preparació pertinent davant una acció eventual.

Catalunya alerta

La situació creada en virtut de les lleis elaborades i sorgides del Parlament de Catalunya, el mirall de l'expressió de l'autèntica voluntat del poble català, ha vingut a aguditzar-se per la manca d'incomprensió per part dels homes que d'una forma inconfusible i no pas massa clara ostenten la més alta representació d'unes forces que no es manifesten per enlloc, puix que no existeixen sinó en les notes inventades pel propi Govern de la República, per tal de donar la sensació de forces que només ballen dins el cervell i la gran incapacitat de què donen proves els actuals hipotecaris de la República de Treballadors.

De la rara i confusa atmosfera creada a l'entorn dels que encara tenen l'audàcia de publicar en llur premsa articles sobre «la qüestió catalana», no en té més la culpa que l'actual Govern de la República i totes les forces feixistes que l'aguanten i el volten, i a ells únicament adreçarem totes les responsabilitats que es deduiran de ço que ocorrerà. No hi ha dubte que hom ens vol col·locar, recorrent a tots els mitjans que caldran, fora de la legalitat, i per tal de dur-ho a terme no es cansen de proclamar als quatre vents la nostra incapacitat, però nosaltres els hem de respondre que aquest recurs, ací, a Catalunya, els ha sortit fallit, perquè aquesta vegada, el poble, amb visió clara del moment i amb un gran sentit de responsabilitat davant la situació per què el volen fer travessar els governants sense escrúpols, sabrà contestar tal com aquests es mereixen.

La situació, doncs, ha arribat a un punt tan difícil, ens trobem en una posició tan insostenible, que forçosament només hi ha dues sortides. Les Corts de Madrid estan absolutament desprestigiant des; en matèria legislativa es troben divorciades de la representació popular que mai no han tingut. El Poder Executiu és tan feble, que només s'aguantava a còpia d'anar fent tomballons; no sabem pas en nom de qui governa; l'única cosa que sabem, però, és que la situació de malestar i d'inquietud que travessa el país és deguda exclusivament als que governen, per tal com l'han venut primer i l'han robat després...

Amb tot, el poble... el poble no dorm; vigila, està alerta, i si una vegada va ésser magnànim i generós, ara es pot sentir rencorós i venjatiu. Hom no pot jugar amb els pobles; cal que això serveixi d'avis a aquells que tenen l'obligació de saber-ho.

JAUME BELTRAN

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corta, 678, 2.ª. Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

MOVIMENT SINDICAL

Al saló número 4 de la Casa del Poble es reuniran els companys fideuers, el diumenge vinent, per a tractar dels següents assumptes: 1. Lectura de l'acta anterior; 2. Estat de comptes; 3. Gestió del Comitè; 4. Gestions dels vocals al Jurat Mixt de la professió. Davant la importància de l'ordre del dia, esperem que no mancareu a l'esmentada reunió.

***

Els afiliats al Sindicat de carga, descarga i agències són convocats a la reunió general extraordinària que tindrà lloc el diumenge a les 10 del matí al saló gran de la Casa del Poble, per a tractar l'ordre del dia següent: 1. Lectura de l'acta anterior; 2. Lectura i aprovació del reglament de la germandat i la seva constitució; 3. Donar compte de l'actitud presa per un company vocal del Jurat mixt i la seva expulsió del Sindicat; 4. Donar compte de l'estudi fet per la Junta pel repartiment de xapes; 5. Donar compte per la comissió nomenada per a la contractació per torn de la seva gestió, i 6. Afer agències.

La Junta espera de tots els socis que faran acte de presència per ésser els afers a tractar de molta importància.

***

Els obrers camàlics de conductores celebraran una Assemblea general per a constituir llur Sindicat. La reunió tindrà lloc a la Casa del Poble, secretaria 27, el proper diumenge dia 1, a les deu del matí, amb el següent ordre del dia: 1. Constitució del Sindicat; 2. Nomenament del Comitè; 3. Orientacions a seguir. Davant la importància dels afers a tractar-hi, hom prega la més puntual assistència.

***

El Jurat Mixt d'Obres Públiques ha fallat el recurs de la Unió General d'Obrers i Empleats de la Junta del Port de Barcelona reclamant el pagament de les pagues extraordinàries dels anys 1932 i 33. Es condemna, en l'esmentat fall, la Junta del Port, a pagar les quantitats esmentades d'acord amb la base octava del Contracte de treball de Santander, extensiu a totes les Juntes de Ports d'Espanya.

TREBALL

necessita

200.000

Pessetes

Per quantes

t'has subscrit?

Notes del Partit

Nova Secció: Els companys de Tordera ens comuniquen que ha quedat constituïda la Secció de la U. S. C.

El Comitè Directiu ha quedat compost de la manera següent:

President, Albert Pujolar.

Secretari, Sebastià Bonfill.

Caixer, Pere Garriga.

Vocal, Eusebi Riera.

Vocal, Martí Tàpies.

***

Una expulsió: La Secció de Sant Iscle de Vallalta comunica que ha pres l'acord d'expulsar Josep Soler Rucósa per manca de disciplina i de fer-ho públic perquè arribi a conèixerment de tots els afiliats.

Joventut Socialista de Catalunya

AMANITS Projecte d'Estatuts de la Federació JOVENTUTS! Catalana de Joventuts Socialistes

Doncs, què?

A València ha estat descobert un important contraban de tabacs. Es Joan March que es manifesta.

Imbecilitat

Hem llegit una nota de la Federació Local de Sindicats Unics on hom nega que s'hagi plantejat en els medis sindicals la qüestió de competència entre el Govern de la Generalitat i el de Madrid. De passada amenaça el Govern català perquè els nega l'existència clandestina i proclama l'eficàcia i l'excel·lència de l'acció directa. I acaba acusant el Govern de la Generalitat de perseguir-los fent omissió de tota norma jurídica i legal. Com queda, doncs, això de l'acció directa?

La «guigne»

Quan Cambó anava a rectificar en el debat sobre la qüestió de Catalunya, es trobà que el micròfon no funcionava. I l'home es desesperava pensant que l'electricitat es rebel·lava contra el rei de la CHADE. Si això no és «mala ombra»...

La tragèdia d'un ministre

Quan l'Estadella, ministre de Treball, es veié impotent per a resoldre la vaga dels metallúrgics per salvar el compromís passat el «paquet» de les 44 hores — que no es veia amb cor d'imposar — a l'infeliç Iranzo, i se'n anà a Ginebra a defensar les quaranta. Al costat de la tragèdia que això representa, Sòfocles és un comediantet.

No cal

Cambó, al Parlament:
«—Ataqueu l'Esquerra! Ataqueu la Lliga! Ataqueu-me a mi! Però no ataqueu Catalunya!»
(Dient això ens l'imaginem amb posat tràgic. El cap endarrerat, la cabellera esbullada i amb la camisa oberta presentant el pit podrit a la llançada victimària...)
Vol dir, senyor Cambó, que hi ha necessitat que el «taquin»?
Encara no ho és prou de «tacet»?

FERROMA

Notes i avisos

El Comitè Executiu de la Joventut Socialista de Catalunya fa avinent a totes les seccions foranes amb les quals tenia concertats actes de propaganda, que mentre duri l'estat polític actual en suspens la celebració.

***

Programa de conferències a celebrar a la Casa del Poble durant el mes de juliol:

Dia 3: «Actuació prosselitista de les Joventuts», pel company Tomàs Amat.

Dia 10: «Eficàcia de les aliances contra el feixisme i la guerra», pel company Marcehi Bochaca.

Dia 17: «Les joventuts i el sexualisme», per J. Villaley.

Dia 24: «Evolució i revolució», pel company Josep Miret.

Dijous, dia 5, a les deu del vespre, el company Fronjosà reprendrà el curs de sindicalisme sobre el «Moviment sindical».

***

Dilluns s'obrirà al públic la Biblioteca de la Casa del Poble, la qual restarà oberta tots els dies feiners de set a nou del vespre.

TITOL PRIMER

Objecte

Article 1. — Sota el nom de Federació Catalana de Joventuts Socialistes, es constitueix una organització política que té per primordial missió l'assoliment del socialisme.

Els mitjans immediats per a la seva conquesta, són:

a) Intervenció permanent en les classes treballadores i sindicats d'ofici a fi de fer triomfar el criteri de lluita de classes i l'enfrontament dels treballadors a la burgesia.

b) Intensificació de propaganda arreu de les terres catalanes, en les distintes modalitats de: mitjans, conferències, controvèrsies, converses, etc.

Article 2. — La F. C. de J. S. es considera filial de la U. S. C. i segueix les seves tàctiques i principis.

Article 3. — La F. C. de J. S., per al triomf del seu ideari, proclama que és adogmàtica i heterodòxia. Com a conseqüència, doncs, mai, en nom de cap dogma ni ortodòxia, no podrà defensar allò que vagi contra de les necessitats addients al present.

Article 4. — Fins els 25 anys es podrà pertànyer independentment a la F. C. J. S. A partir d'aquesta edat cal pertànyer a la U. S. C. com a condició prèvia.

TITOL SEGON

Seccions i afiliats

Article 5. — Els adherits accepten els estatuts, principis, tàctiques i acords dels Congressos de la F. C. J. S. En conseqüència, poden ingressar-hi totes les entitats que acceptin el compliment d'aquest article.

Article 6. — Per ingressar col·lectivament a la F. C. J. S. cal reunir deu socis com a mínim.

Aquells ciutadans que no puguin reunir el nombre exigint i per tant no tinguin en llur localitat una secció de Joventut Socialista, podran ingressar individualment a la F. C. J. S.

Article 7. — No pot haver-hi en cap localitat més que una secció reconeguda per la F. C. J. S. Quan es tracti de poblacions que per llur extensió permetin la constitució de més d'una secció, el Comitè Executiu de la F. C. J. S. resoldrà com convingui.

Article 8. — Per ésser soci actiu amb veu i vot, no es pot tenir més de 35 anys. Passat aquest límit, es perd el vot.

Article 9. — Els afiliats a la

Organitzada per la Secció d'Esports tindrà lloc dintre la primera quinzena de juliol una excursió amb autocar a Coll Giverola (Costa Brava).

El pressupost és d'11'50 pessetes.

Per inscripcions a la secretaria de la Joventut.

Degut al nombre reduït de places, cal inscriure's al més aviat possible.

***

Ja heu tret els rebuts?
Penseu que aquesta és l'única recaptació que fem, i, per tant, en depèn l'extensió de la nostra propaganda.

***

Ja heu adquirit la insígnia?
Penseu que és un cas de disciplina, i que, per tant, la seva adquisició és ineludible per a tots els que militen a la Joventut.

F. C. J. S. tenen el deure de pertànyer al sindicat d'ofici.

Article 10. — En cas d'expulsió del sindicat o de la U. S. C., el Comitè Executiu de la F. C. J. S. resoldrà en conseqüència, ratificant-ho o rectificant-ho els congressos.

Article 11. — Les seccions pagaran al Comitè Executiu de la F. C. J. S. la quantitat d'una pesseta per afiliat i any, la qual quantitat serà abonada a raó de 0'50 pessetes per semestre avançat.

Els socis individuals abonaran una pesseta mensual.

Article 12. — Tots els afiliats tenen el deure d'adquirir els estatuts i l'ensenya de la Joventut.

TITOL TERCER

Comitè executiu

Article 13. — El Comitè Executiu estarà compost de: president, secretari general, tresorer i comptador, i quatre secretaris, els quals tindran cura de les següents tasques: propaganda, premsa, cultura i esports.

Article 14. — El Comitè Executiu assumirà les següents funcions: executar els acords dels congressos, fer complir aquests estatuts i totes les resolucions de la F. C. J. S., intervenir en les diferències que sorgeixin entre afiliats i entitats, resoldre els assumptes urgents i preparar els congressos, en els quals presentarà l'estat de comptes i una memòria dels treballs realitzats.

El Comitè Executiu es reunirà com a mínim cada vuit dies.

Article 15. — El Comitè és responsable davant els congressos.

Art. 16. — El Comitè Executiu es renovarà totalment cada any en el Congrés ordinari. Llurs membres són reelegibles.

Article 17. — En el cas d'un company que ostenti un càrrec d'elecció popular, hom estableix incompatibilitat entre l'esmentat càrrec i el de Comitè Executiu de la F. C. J. S.

TITOL QUART

Dels Congressos

Article 18. — La sobirania i direcció de la F. C. J. S. rau en els seus Congressos, siguin ordinaris o extraordinaris.

Els Congressos ordinaris es reuniran un cop a l'any.

Els extraordinaris quan ho creu convenient el Comitè Executiu de la F. C. J. S. o quan ho demanaran unes seccions la suma dels afiliats dels quals formin la quarta part del total.

Article 19. — Els Congressos ordinaris hauran d'ésser convocats abans de llur celebració.

Els extraordinaris a la major brevetat, amb un termini màxim de trenta dies a partir de la data en què fossin sol·licitats.

Article 20. — Totes les seccions tenen dret a tenir un delegat al Congrés per cada vint-i-cinc socis o fracció de deu i un per dret propi.

Cas de sol·licitar-ho el deu per cent dels delegats assistents al Congrés, les votacions es verificaran pel nombre d'afiliats representats.

Calçats d'estiu

Exclusiva Maripi

Joan Escarpanter

Canet de Mar

Article 21. — Els delegats acreditats llur representació per mitjà de la corresponent credencial, en la qual constarà el nombre d'afiliats de la secció que representa.

Article 22. — El Comitè podrà prendre part en les deliberacions dels Congressos amb veu però sense vot. Tampoc no podrà formar part de la mesa de discussió ni de cap ponència o comissió.

Article 23. — Les seccions hauran de presentar les respectives proposicions al Comitè Executiu un mes abans del Congrés i aquest les donarà a conèixer a les altres seccions quinze dies abans de la celebració del Congrés.

TITOL SISE

De Cultura

Article 24. — La missió fonamental de la joventut radica precisament a contribuir amb tots els esforços a la formació integral de tots els companys.

Funció principalíssima i a la qual no podem sostreure'ns de cap manera. Constarà de les següents parts: formació física, intel·lectual i artística.

a) Formació física: Creació de seccions esportives, com natació, boxa, excursionisme, etc.

b) Formació intel·lectual: A base de formació general i de formació política, econòmica i filosòfica.

c) Formació artística: Creació d'un teatre proletari; de seccions de cinema educatiu; de literatura amb totes les branques que tendeixen a aquesta formació.

Article 25. — La Joventut, tenint en compte les manifestacions anteriors, tendirà a la creació d'una escola amb local i professorat propi, la qual es denominarà Escola Socialista.

Per la Ponència, Amat, Vilella, Clivillé i Santacrus.

Pel Comitè Executiu, Miret.

L. FARIGLE

De cambó i de senyor se n'ha de venir de mena

L'acció de les joventuts

Jo crec que els homes socialistes hem de fer el màxim d'esforç per a aconseguir fidelment l'ideal que professem, i no podem mantenir-nos callats davant les normes que hem de seguir per implantar un règim de major justícia social.

Si mirem la tradició socialista, ens donarà a pensar que no han estat sempre encertades les normes que han seguit els nostres companys en els diversos llocs del món; i és segur que el nostre mestre Marx parlaria molt diferent del que parlà en el seu temps. Amb això vull dir que no ens hem de fixar massa en la posició que han observat els nostres companys en les nacions diverses. i que el que cal examinar és el fruit del seu treball i les lluites que han tingut en el seu si.

Aquests dos fets, per a mi, són de la major importància perquè expliquen la marxa evolutiva dels socialistes de la segona internacional. I jo em demano: com és que de la primera internacional s'ha anat a la segona i tercera, i es va potser a la quarta? Perquè s'accentuï la divisió més i més. I aleshores, quins són els homes que no marxen d'acord amb l'e-

El govern Samper està passant la maroma. Per una banda, la ferma posició adoptada pel poble català de no deixar-se arrabassar ni un bri de les lleis votades pel seu Parlament.

Per l'altre costat, la vella i xarrosa reacció espanyola exigint del Govern que esclafi sense contemplacions les lleis votades pels autèntics representants del nostre poble. Després de molts dies d'estira i aflixa, el Govern republicà (?) del senyor Samper ha demanat consell per veure quina ha d'ésser la seva actuació respecte Catalunya, als següents personatges: el papista Gil Robles, el cavernícola Martínez de Velasco, el difunt Melquiades Alvarez i el jesuïta Cambó. La resposta d'aquest quartet ja ens la sabem de memòria, no pot ésser altra que entrar a sang i a foc a Catalunya a destruir tot el que significa llibertat i lleis socials, aixafar la dignitat ciutadana i reduir-nos a la condició d'esclaus.

Aquest és el programa que aconsegueix els desigs i representa totes les il·lusions dels senyors de la Ceda, Renovación Española i Lliga Catalana.

Aquests senyors, que fan l'orb i el sord de conveniència, perquè nosaltres suposem que hauran vist a la premsa gràfica del principi Madrid les manifestacions virils i decidides del poble català d'anar fins allà on caldrà o ens portarà llur pueril tossuderia.

Penseu, joves treballadors de Catalunya, el que representaria aquesta gent, si per uns moments d'indecisió els deixéssim arrabassar el Poder; ràpidament destruirien les nostres organitzacions i ens prendrien la llibertat.

Nosaltres estem plenament convençuts que les joventuts proletàries del nostre poble sabran, en el moment decisiu de la lluita que s'apropa, plantar cara a les cordades hosts feixistes de tots els Gil Robles, Velascos i Cambós haguts i per haver.

L. FARIGLE

De cambó i de senyor se n'ha de venir de mena

L'acció de les joventuts

volució de les coses? Jo diria que hi ha hagut manca d'atenció en la interpretació dels fets, i que malgrat el temps, no s'hi dona tota l'atenció que mereix.

La veu de la joventut es manifesta cercant un ressò i crec que cap militant del nostre Partit no pot defugir-la, sinó que ha de reaccionar i procurar la màxima consonància amb la joventut, puix que aquesta foguera juvenívola cerca una major intensitat de pensament i de crítica, i és indubtable que si el vent li és contrari, es desplaçarà en el lloc on podrà incrementar-se constantment, perquè l'impuls propi de la seva vida és el moviment intensiu.

Companys! El nostre Partit ha d'estar constituït i recolzat per una forta i gran massa per a realitzar el seu ideal, i com a conseqüència, ha de tenir un instrument d'atracció per a captar-se l'estima de nosaltres que estem en possessió la classe obrera. Doncs bé creieu aquest instrument d'atracció el suficient vibrant i eficaç per a tal objectiu?

Vosaltres teniu la paraula...

PERE SALELLAS

El cas del famós magistrat Jovino Fernández

No diem Don Jovino per dos motius: Primer, perquè això de Don vol dir una jerarquia i nosaltres de jerarquies no n'admetem; i, segon, perquè adhuc si reconeguéssim jerarquies, la d'aquest Jovino no l'admetriem perquè és menys que ningú i recordem la quarteta que diu:

*El Don del señor hidalgo
es como el del algodón,
que para llevar el don
necesita tener algo.*

Bé, doncs; i el cas del famós Jovino hem d'esperar que tindrà una solució perquè és vergonyós que la justícia estigui a mans d'homes com aquest que essent jutge de Reus va fer un testament deixant tots els seus béns a Alfons XIII.

El Conseller de Justícia i Dret de la Generalitat, contestant un prec del nostre company Joan Fronjosa, diputat al Parlament de Catalunya, ha pres l'acord d'expedientar el Jovino.

Les paraules pronunciades pel company Fronjosa mereixen ésser conegudes. Per això copiem del «Diari de Sessions» el discurs del nostre diputat. Diu així:

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fronjosa.

El Sr. FRONJOSA: Senyors Diputats: He demanat al senyor President de la Cambra que em fés la mercè de concedir-me la paraula per adreçar un prec al senyor Conseller de Justícia i Dret, i sento que en aquests moments una indisposició — que jo voldria que fos brevíssima — faci que no pugui trobar-se present a la Cambra el senyor Lluhi i Vallescà; però també voldria que el senyor Lluhi, així que pogués venir a aquesta Cambra, ens contestés d'una manera concreta respecte als fets que vaig a exposar.

Aquest matí hem estat testimonis d'un espectacle depriment, d'aquells que ajuden a tenir aquell concepte pejoratiu que ja tenim aquelles persones que de la jurisdicció a vegades en fem cas omís, perquè quan veiem que aquells homes que en virtut dels seus coneixements són els encarregats de fer justícia, quan veiem que aquests homes perden els estrepes i devallen a un pla al qual solament les persones de condició més baixa poden devallar, hem d'arribar a creure que aquest concepte que tenim d'aquests barons que administren justícia, si no és una cosa exacta i precisa, no s'aparta tampoc massa de la realitat.

En el judici que aquest matí s'ha vist contra l'acusació que s'ha fet al nostre company Granier-Barrera, Conseller de l'Ajuntament de Barcelona, hem estat testimonis el President de l'Assemblea Municipal, senyor Escofet; el nostre company d'aquesta Cambra, senyor Tauler; el regidor senyor Martínez Cuenca; i el diputat que té l'honor d'adreçar-vos la paraula, d'un espectacle lamentable per part d'un vell conegut nostre, d'aquell jutge que jo no m'explico com encara la República, com encara el Govern de Catalunya, el mantenen en el lloc que el mantenen. Em refereixo a aquest famós don Jovino Fernández de la Peña. Aquest senyor, de primer antuvi, en donar la veu d'audiència pública, i pel motiu que en entrar el company Granier-Barrera, un grup de quatre

centes o cinc-centes persones que hi havia a l'escalinata de l'Audiència de Barcelona l'han fet objecte d'una ovació i fins potser d'algun crit de simpatia; aquell senyor ha advertit que «como él sabía que al entrar el procesado se habían hecho manifestaciones de cierta naturaleza, él no toleraría que dentro de la Sala se hiciesen manifestaciones en pro o en contra del procesado, pues si esto sucediera mandaría inmediatamente desalojar la Sala».

Es clar que això obeeix a una fórmula de ritual; que els Jutges ho fan sempre; però ho deuen fer en altres temps, ho deuen fer sense provocar, ho deuen fer sense instigar el poble perquè protesti. Perquè dieu-me sinó pot ésser perfectament que una gent al carrer, a l'escalinata del Palau de Justícia, es manifesti, i que dintre de la Sala, en el moment de la vista de la causa, es comporti d'una manera correcta i que no doni lloc a cap classe d'advertència.

Però això encara tindria un valor anecdòtic i secundari. El fet més important s'ha produït quan, en virtut de les proves de descàrrec que l'Advocat defensor ha aportat en defensa del seu patrocinat, ha donat al relator la versió taquígràfica del discurs que pronunciat el company Granier-Barrera el dia de la manifestació antifeixista a la tribuna que hi havia al carrer de les Corts Catalanes. El discurs fou pronunciat en català, i els taquígrafs, naturalment, el prengueren també en català. El relator anava a llegir aquella prova en català, i don Jovino Fernández de la Peña, saltant com una ballesa del seu encast, talla la paraula al relator i li diu textualment que «por encima del Estatuto, los funcionarios del Estado deben hablar en castellano». Apello al testimoni del senyor Tauler: «deben hablar en castellano». Està clar; a partir d'aquell moment, el públic s'ha posat nerviós; ha picat de peus, ha tossit; quan ha vingut l'informe del Fiscal ha fet comentaris desagradables, perquè la gent no estava acostumada a sentir, potser, aïllats en contra d'un company i amic, i es comprèn la tensió nerviosa de la Sala en virtut de les provocacions del propi President. (Entra a la Cambra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social i interdi de Governació.) Després de les dues intervencions, la del Fiscal i la del defensor, quan el President pregunta al processat si té alguna cosa a al·legar, el company Granier-Barrera, amb una delicadesa poc acostumada per ell envers la gent encarregada d'administrar justícia, ha dit que només havia d'al·legar el següent: que sentiria molt que aquell digníssim — així, vull dir que el concepte no podia ésser més elogiós —, que aquell digníssim Tribunal el condemnés per una cosa que ell considerava sense importància, perquè ell, que havia estat processat per regicidi, ell que havia estat processat per aixecament de partides armades, en època de la Dictadura, els Tribunals de la Dictadura no li havien trobat culpabilitat i no l'havien condemnat.

En aquest moment, don Jovino Fernández de la Peña, salta esverat i diu que no tolerava interpretacions respecte als Tribunals de la Dictadura, que tots ells havien estat perseguits per la Dictadura. I, com diuen en castellà, «allí fué Troya». Ja no hi ha hagut manera de poder contenir la gent que emplenava completament la Sala de l'Audiència. S'han proferit crits de «Visca la República!»,

Sr. Conseller de Treball

ALS TALLERS DE BARCELONA S'ESTA ESCARNINT LA LLEI I L'AUTORITAT. ES PROMULGUEN UNES BASES PER A LA INDUSTRIA METAL·LURGICA I EL 60 PER 100 DE BURGUESOS ES REBEL·LEN CONTRA LES DISPOSICIONS DEL CONSELLER DE TREBALL S'ORDENA A LA CASA "TEXTIL ROSELL" QUE TINGUI ELS TALLERS OBERTS, I ES NEGA A FER-HO. ES DICTA UN L'AUDE PER A SOLUCIONAR EL TANCAMENT DE LA CASA "INDUSTRIAS SIDERURGICAS", DE CAN TUNIS I EL BURGÉS NO EL VOL COMPLIR.

ES VEU QUE TOTS PLEGATS, A UTOBITATS I BURGUESIA, ENYOEN ELS TEMPS EN QUE LA F. A. I. ESTAVA EN PLENA APOTKOSI I IMPERAVA EL TERROR EN EL REGIM DE TREBALL DE FABRIQUES I TALLERS.

«Visca Catalunya!», s'ha dit alguna cosa a don Jovino Fernández de la Peña, i aleshores aquell senyor, lívid i descompost, ha deixat la Presidència, amb les calces que li queien — rigorosament autèntic i no em proposo fer cap gràcia, perquè el fet no en té gens—. Una cosa repugnant, una cosa que feia fàstic. Don Jovino deia a la Guàrdia civil: «Despejen la Sala», i gairebé anava a tocar la gent: «Detenganme a éste, detenganme a este otro», i així, d'aquesta manera, donava la sensació que allò no era una Sala de Justícia, sinó la sala d'una casa de mala anomenada.

El Sr. PRESIDENT: Es que la sessió ja s'havia aixecat, des del moment que el President havia abandonat el seu lloc.

El Sr. FRONJOSA: Però el procés continuava; jo no hi entenc, però el que no crec és que un President d'un Tribunal pugui donar aquest espectacle.

Ara, jo crec que per damunt del que pot tenir de picant i de gracios això, em penso que aquest senyor Jovino Fernández de la Peña no es mou pas a impuls personal i independent, Tinc la impressió, pel que ha fet amb el Relator, per la manera com escoltava la defensa del processat, la cara que feia quan se li contestava en català per part dels testimonis, per una pila d'observacions que jo he pogut fer a través de tot el procés de la vista aquesta, tinc la impressió que aquest senyor es volia erigir en defensor de la «Pàtria hispana». Avui Catalunya ha fet una unitat d'acció, i m'ha fet la impressió que aquest senyor volia abrogar-se una representació que nosaltres no necessitem. Per a defensar la República espanyola ens bastem els catalans; per a defensar la República espanyola no hem de menester cap Jovino Fernández de la Peña, màxim quan jo crec que la moral d'aquest Jutge és una cosa que si la poséssim als «Encants», segurament que no hi hauria ningú que l'adquirís. Jo crec que aquest senyor avui ha actuat, d'una manera deliberada, d'element provocador, a l'extrem que si no hagués estat l'actitud correcta, l'actitud serena de la Guàrdia civil — i em plau manifestar-ho, i em plau dir-ho —, si el Sergent de la Guàrdia civil que estava allà de guàrdia, s'hagués deixat portar per la passió que manifestava el President d'aquella Sala, i per la passió que havia provocat en el públic el President d'aquella Sala, aquest matí a l'Audiència de Barcelona hi hauria hagut un espectacle sagnant. La gent no creia la Guàrdia civil; el Jutge manava que es desallotgés immediatament la Sala; manava, encara més, assenyalant d'una manera personal aquells individus als quals calia detenir, i, sortosament, la Guàrdia civil no perdia la serenitat, i, gràcies a aquesta actitud de la Guàrdia civil, torno a repetir, les

Del III Congrés de la Unió Socialista

(Acabament)

COMORERA parla en tant que anti-collaboracionista. El problema d'avui no es pas això. És el de saber si hem de sucumbir o no davant la reacció.

Ningú no negarà que hi ha un estat d'opinió que confia en la nostra acció revolucionària, i ningú no podrà prendre les responsabilitats de democratitzar aquesta opinió. El moment de cessar la col·laboració el donarà el curs que segueixi l'aplicació de la llei de Contractes de Conreu d'acord amb la situació general.

MESTRES creu que la proposició el que vol fixar és una qüestió de procediment. La col·laboració quedaria subordinada a un Congrés extraordinari o al Consell Directiu.

ROGER preveu contra les confusions i demana que el Congrés es pronunciï amb fonament de causa.

RUIZ s'oposa als Congressos extraordinaris. Recorda que Serra i Moret va deixar el govern de la Generalitat mentre que s'estava discutint la procedència de convocar un Congrés extraordinari. En el terme de quinze dies va canviar l'ambient.

V Sessió

Mataró demana que totes les Seccions del Partit puguin disposar d'exemplars del Reglament general.

Que la premsa de la U. S. C., s'abs tingui de polèmiques amb les tendències afins.

Gràcia demana que el Congrés es declari incompetible amb la religió i el catolicisme.

MESTRES diu que aquesta qüestió

coses no han pres més proporcions.

Jo crec que aquest senyor és una vergonya que continuï als Tribunals de Catalunya. Aquest senyor no s'aguanta ni en nom d'aquella independència de les funcions judicials, perquè a base d'aquest sofisme, quan ens trobéssim enfront d'un Jutge inepte, com és don Jovino, en nom d'aquesta independència de les funcions judicials hauríem de tolerar els idiotes.

El Sr. PRESIDENT: Tal vegada, senyor Fronjosa, un llenguatge una mica més parlamentari no seria balder. La intenció podria ésser la mateixa.

El Sr. FRONJOSA: Està bé, senyor President.

Però és que és més, a aquest senyor Jutge, a aquest don Jovino Fernández de la Peña en aquest propi Parlament se l'ha acusat de lladre, i jo crec que quan un Diputat amb la seva responsabilitat acusa un Jutge de lladre, el fet elemental que procedeix és obrir un expedient respecte de la conducta d'aquest senyor; i, o una de dues, o les coses que diem aquí no tenen cap valor, o en sembla que en virtut d'aquesta acusació feta en aquest Parlament i que jo faig meva, a aquest Jutge se li ha d'obrir un expedient per a veure quin grau de realitat té aquesta acusació de lladre que s'ha fet en aquest Parlament a don Jovino Fernández de la Peña.

En aquesta Cambra es va acusar de lladre a aquest Jutge; i jo acabo dient el següent: avui el senyor Conseller de Justícia i Dret, per una indisposició que tots lamentem, no pot estar present a la Cambra; però desitgem que el senyor Conseller de Justícia refaci al més aviat possible la seva salut i confiï que, tan aviat com pugui venir a la Cambra, ens contestarà; i, si no ens contesta, amb la vènia de la Presidència, nosaltres tornarem a preguntar-li quin concepte li mereix la conducta observada per aquest Jutge, avui, en l'Audiència de Barcelona, i quin concepte té, també, d'aquella acusació que es va fer un dia en aquest Parlament dient lladre a don Jovino Fernández de la Peña.

ha de quedar al marge de les preocupacions del Partit, ja que aquest no en té de religió.

La companya VIANA diu que la tolerància amb totes les religions no ens ha de fer perdre de vista que el socialisme és una doctrina de classe. Per tant, nosaltres no tenim cap problema de religió, sinó un problema de capacitats.

COMORERA fa la deguda diferència entre la conducta dels militants en el Partit i els problemes de consciència que queden en l'àmbit de l'intimitat de cadascú, sense que poguem immiscuir-nos-hi.

GRANIER diu que estem d'acord en què el catolicisme és oposat a la ciència. El problema està a destriar el que és submissió a pràctiques d'una religió organitzada del que són problemes de consciència. En aquest respecte ell admet el casament per l'Església, encara que ell sigui casat civil.

GENE recorda que cada militant, en signar la proposta, adquireix un compromís. Respecte a laïcisme hem d'ésser intransigents.

S'acorda el criteri de la ponència exposat pel company MESTRES.

Hi ha una proposició que els càrrecs representatius siguin fets pel Consell Directiu i d'acord amb les capacitats dels elegits.

COMORERA remarca que l'acord és impracticable pel que fa a Catalunya. Si acceptem la proposició quedaria anul·lada l'autonomia de les seccions i la mateixa vida del Partit.

Així no fa remarcar SOLÉ, també. SOLÉ aclareix que la proposició té un abast general, no solament per als elegits i funcionaris.

COMORERA exposa que a Catalunya hi ha lleis projectades en aquest sentit.

Es proposa la confirmació de la conveniència de la Dictadura del Proletariat.

VILADOMAT parla del lliure examen que no pot existir sota cap dictadura. L'admet com a recurs transitori.

AMAT creu que és inevitable arribar a una Dictadura del Proletariat i que no ha de vacillar-se a implantar-la contra la burgesia.

RUIZ recull les paraules que la democràcia ha fracassat; però com que la democràcia és el sistema elàstic creu que no se'n podrà prescindir mai. A més, la Dictadura suposa trobar-se en minoria i nosaltres tendim a conquistar les majories. La Dictadura sempre serà provisional.

S'accepta la implantació de la Dictadura del Proletariat com a mitjà d'arribar a la democràcia.

Es proposa que es prohibeixi als afiliats patrons d'ésser vocals d'organismes paritaris.

VILADOMAT creu equivocada la proposició, ja que el que cal saber és si un afiliat és o no és socialista.

ESCORÇA que un afiliat patró que sigui vocal d'un organisme paritari es troba en el cas d'ésser deslleial com a patró o com a socialista i que val més que no ho sigui.

MARTÍNEZ CUENCA creu que no hi ha problema, perquè els burgesos ja procuren que als Jurats Mixtos hi vagi el millor de cada casa.

MESTRES fa observar l'anomalia que representaria que admetéssim els afiliats posant condicions diferents als uns dels altres. El que s'ha de fer és que tothom acati la disciplina del Partit i que procedeixi com a socialista.

GENE presenta el cas d'un arbitratge que es perdí perquè un vocal patró votí en contra i aquest sigui socialista.

Es rebutja la proposició.

S'aprova una proposició demanant que es treballi per tal de suprimir l'impost sobre el vi i en general sobre tots els consums.

S'acorda una proposició declarant que la U. S. C. s'oposarà que s'escomotegi la llei de Contractes de Conreu, i que anirà en la seva actitud al terreny que calgui per defensar les llibertats de Catalunya.

Queden nomenats pel Comitè Executiu.

Comorera.
Folch i Capdevilla.
Palomas.
Fronjosa.
Martínez Cuenca.
Capdevilla.
Obach.

RECASENS fa el resum de les tasques del Congrés i el declara clausurat.

Formes de vestit des de 50 pessetes

Méndez Núñez, 11, ent., 1.ª

ECOP. — Roselló, 84. — Barcelona

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu